

Настана вечеръ, мѣсецъ изгрѣе,
Звѣзди обспиватъ сводътъ небесенъ,
Гора зашуми вѣтъръ повѣе —
Балканътъ пѣе хайдушка пѣсень!
И самодиви въ бѣла примѣна
Чудни, прѣкрасни, пѣсень поематъ—
Тихо нагазватъ трѣва зелена
И при юнакътъ дойджтъ та сѣднжтъ.

Една му съ билки раната върже,
Друга го прѣска съ вода студена,
Третя го въ уста цалува бърже,—
И той я гледа,—мила засмѣна.

„Кажи ми, сестро, дѣ ѿ Караджата?

„Ще е и мойта вѣрна дружина

„Кажи ми, пакъ ми земи душата,—

„Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!“

И плѣснатъ съ ржцѣ, па се прѣгхрижтъ,

И съ пѣсни хвѣркатъ тѣ въ небесата,—

Лѣтижтъ и пѣижтъ дордѣ осѣмнжтъ,

И търсѣжтъ духътъ на Караджата....

Но съмна вече, а на Балкана

Юнака лѣжи, кръвта му тече.—

Вълкътъ му ближе лютата рана,

И слънцето пакъ пече ли пече!

Хр. Ботевъ.

Молитва на Хр. Ботевъ.

О, мой боже, правий боже!

Не ти, що си въ небесата,

А ти що си въ мене боже—

Менъ въ сърдцето и душата.